

דף מ.

עין משפט א.

יו"ד סימן ה פעיף ג.

ג. ד. שנים ששוחטים בין שאוחזין בסכין אחד בין שכל אחד בסכינו ונתכוון אחד מהם לדבר הפוסל, הרי זו שחיטה פסולה^ו. וכן אם שחטו זה אחר זה ונתכוון אחד מהם לשם דבר הפוסל השחיטה פסולה. במד"א כשהיה לו בה שותפות^ז אבל אם אין לו בה שותפות אינה אסורה שאין אדם אוסר דבר שאינו שלו, ואין כוונתו אלא לצערו. הגה: ויש אוסרין בכל ענין משום מראית העין^ח, ויש להחמיר.

עין משפט ב.ג.

יו"ד סימן ד פעיף ו.

ו. שחט לשם שרו של הר אפי' שחט לשם מיכאל השר הגדול הרי זה זבחי מתים^ט ואסור בהנאה.

יו"ד סימן קמה פעיף ה.

ח. יא. בעלי חיים אינם נאסרים ואפי' השתחוה לבהמה שלו לא נאסרה^י, אבל עשה בה מעשה^כ ששחטה לאלילים אפי' שחט סימן אחד^ל נאסרה ואפי' אינה שלו.

ו. שם במשנה.

ז. והוא שיש לו שותפות בה כ"כ הרמב"ם בפ"ב. שהביאו המחבר בסי' ד' סעיף ד' אבל לדעת הרא"ש אפי' יש לו שותפות בה אינו אוסר הכא אסור כשיש לו בה שותפות שכאן א"ל לצערו כמכוון דאדרבא הרואה סבור שמכוון למצוה, אבל כשאין לו בה שותפות אינה אסורה. עיין ש"ך ס"ק י'.

ח. ב"י בשם הרא"ש והטור והגם שכתב הרמ"א דיש להחמיר אם יש צד להקל כגון בתערובות יש להתיר. כ"כ בט"ז.

ט. מבריתא בחולין דף מ' וכדמפרש שם בגמ' ומשמע אפי' לא נתכוון לעבדם וכהרמב"ם וכפ' המהרש"ל. ש"ך ס"ק י'.

י. ממשנה בתמורה דף כ"ח.

כ. מימרא דר"י בע"ז דף נ"ד.

ל. היינו אפי' מעשה כל שהוא ואפי' חצי סימן מגמ' ורש"י. כ"כ הש"ך בס"ק כ"א. ועיין בפ"ת אות ג' ודוקא באמר בפירוש שהוא שוחט לשם ע"ז אבל במחשבה בעלמא לא נאסר אם לא בשחיטה גמורה.

ח. יב. ודוקא עכו"ם אוסר דבר שאינו שלו, אבל ישראל אינו אוסר דבר שאינו שלו ^מ שבודאי אינו מכוון אלא לצערו. וי"א אפי' יש לו חלק בה אינו אוסר ^י.

ואם ישראל מומר הוא או שהתירו בו וקיבל ההתראה הרי זה אוסר גם באינו שלו ^פ.

דף מ:

עין משפט ג.

יו"ד סימן ד סעיף ד

ה. ד. ישראל ששחט בהמת חבירו לעבודת כוכבים לא אסרה ^ע שודאי לא כיון אלא לצערו, ואם יש לו שותפות בה י"א דאוסר גם חלק חבירו ^פ. וי"א דגם בזה אינו מכוון אלא לצער שותפו ^צ ולא לאסור.

הגה: ואם התירו בו ולא שמע הרי זה אוסר כשאר מומרים ^ק.

יו"ד סימן קמה סעיף ח

עיין לעיל דף מ. עין משפט ב.ג.

- מ. אפי' במעשה גדול כגון ששחט בה ב' סימנים. ש"ך ס"ק כ"ב.
- נ. כיון שיש לחבירו חלק בה ואינו אוסר אותו דאינו שלו ודאי כוונתו רק לצער.
- ס. דאין כוונת המומר רק לצערו אלא גם לעובדה, שכיון שהתיר עצמו למיתה אין לך מומר גדול מזה, מחולין דף מ"א.
- ע. שם בגמ' חולין מ"א כרב נחמן וכאוקימתא בתרייתא. וכתב הר"ן דלאכילה ודאי אסורה אע"ג דאין אדם אוסר דבר שאינו שלו כאן שאני דלא שרי לה והוי כאילו לא נשחטה אלא מתה מאליה, וכתב הט"ז דכן עיקר ודלא כהב"ח.
- פ. טור בשם רמב"ם בפ' ב' מהלכות שחיטה והטעם שהרי בחלקו ודאי לא כיון לצערו הילכך אמרינן מסתמא גם בחלק חבירו לא כיון לצער. ותמה הש"ך בס"ק ה' דבחו"מ סי' שפ"ה כתבו השו"ע בסתם דהמנסך יין חבירו וכו', אם יש לו שותפות בו חייב לשלם וכאן הביא ב' דעות, והסמ"ע שם חילק בין י"נ לבהמה ותימא שזה נגד הש"ס בחולין מ"א. וכתב דצ"ל אף דלענין איסורא איכא פלוגתא מ"מ לגבי ממון מצי למימר הניזק דלימא דקימ"ל כמאן דאסור בהנאה ואם אתה אומר כמאן דמכשיר קח לך היין שאיני רוצה להכניס עצמי לספק, ע"ש.
- צ. טור בשם הרא"ש וכאוקימתא בתרייתא שם.
- ק. ועיין בסי' קמ"ה סעיף ח', ופי' דאסור א"כ אפי' בהנאה. וכתב הש"ך דאפי' במעשה כל שהוא לשם ע"ז פוסל.